

РЕШЕНИЕ

№ 20

гр. Тутракан, 01.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТУТРАКАН в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Огнян К. Маладжиков

при участието на секретаря Светлана Н. Генчева Гвоздейкова
като разглежда докладваното от Огнян К. Маладжиков Гражданско дело №
20233430100468 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Делото е образувано по редовна и допустима искова молба с вх.№ 3626/28.08.2023 на „А. б. Б.“ ЕООД с ЕИК *** против Н. Х. А. с ЕГН *****.

Предметът му касае осъдителна претенция по реда на чл. 415, ал. 3 вр. ал. 1, т. 3 ГПК за вземане, за което първоначално се е развило производство по чл. 410 ГПК, завършило с Разпореждане № 591/24.07.2023 по ч.гр.д.№ 297/2023 на Районен съд Тутракан, с което е отказано издаването на заповед за изпълнение по подаденото заявление по чл. 410 от ГПК. Исковата молба е подадена в срока по чл. 415, ал. 4 ГПК.

Ищецът „А. б. Б.“ ЕООД твърди, че на 09.04.2021 г. „А. ф.“ ООД и Н. А. са сключили договор за кредит „Бяла карта“ № 916530, по силата на който кредитополучателката получава 200 лева под формата на кредитен лимит, който се усвоява чрез международна платежна карта „Бяла карта“. Уговореният фиксиран годишен лихвен процент е 43,2%, а ГПР 45,9%. Представя доказателство, че картата е предадена на ответницата и твърди, че кредитния лимит е усвоен, но ответницата не е погасявала задълженията си, съгласно договора. Начислени и неплатени останали: главницата от 200 лева, договорната лихва от 14,88 лева за периода 09.04.2021-31.03.2022, законна лихва за забава върху главницата 36,83 лева за периода 09.04.2021-22.05.2023 и такси от 211,56 лева, начислени по повод процеса на събиране на кредита и изчислени съгласно тарифата. Вземането е прехвърлено чрез договор за цесия

от „А. ф.“ ООД на „А. б. Б.“ ЕООД. Ищецът моли за уважаване на иска и присъждане на разноски.

Ответницата Н. А. не депозира писмен отговор.

В съдебното заседание страните не се явяват, отхвърлено е искането на ищеца за постановяване на неприсъствено решение.

След преценка на направените искания, събраните доказателства и закона, съдът намира от фактическа и правна страна следното:

Предявеният иск е осъдителен, с правна квалификация по чл. 240, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите, във връзка със Закона за потребителския кредит, вр. чл. 79, и чл. 86 ЗЗД, вр. чл. 415, ал. 3 вр. ал. 1, т. 3 ГПК.

За безспорно е обявено с доклада по делото обстоятелството, че вземането на ищеца произтича от договор, сключен с потребител. Следователно приложими към казуса са Законът за потребителския кредит и Закона за защита на потребителите, освен това съдът е съобщил на страните, че ще следи служебно за интересите на ответницата потребител и за наличието на неравноправни клаузи в потребителския договор.

Съдът приема, че между страните е сключен на 09.04.2021 г. „Договор за кредит „Бяла карта“, по силата на който кредитодателят „А. ф.“ ООД се е задължил да предостави 200 лева под формата на разрешен кредитен лимит по револвиращ заем, подлежащ на усвояване чрез платежна карта, която е получена от ответницата с куриерска пратка на „Е.“ № 1054139195808 на 09.04.2021 г.

Уговореният годишен лихвен процент по заема е 43,2%, а годишният процент на разходите е посочен в договора като 45,9%, но нито в него, нито в приложението са посочени при какви допускания е изчислен ГПР, за да се прецени дали включват всички предвидими разходи и съобразен ли е ГПР с изискванията на закона в чл. 19, ал. 2 от ЗПК. Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК такава информация е част от задължителното съдържание на договора за потребителски кредит. Съдът двукратно указва тежест на ищеца, веднъж, с Разпореждане № 760/31.08.2023 и, втори път, с Определение № 437/01.12.2023 г., да уточни при какви допускания е изчислил ГПР, но без резултат. Отсъствието на такава информация в договора е основание по чл. 22 от ЗПК той да бъде преценен като недействителен.

Допълнителен аргумент за недействителност е собственото изчисление на съда по формулата в Приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 от ЗПК, съобразено със спецификите на револвиращия заем, при допускането по т. 3, букви „в“ и „ж“ от Приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 от ЗПК, че целият кредитен лимит е усвоен изцяло и срокът за връщането му е 12 месеца, при което за лихва от 43,2% съответният ГПР, без никакви други разходи, се изчислява на 52,89%. Към 09.04.2021 г. основният лихвен процент е 0,00%, респ. законната лихва за забава е 10%, а ограничението по чл. 19, ал. 2 от ГПК е 50% за ГПР. Оттук следва, че кредитното правоотношение е недействително още със

сключването му, тъй като е договорен ОЛП 43,2%, водещ до над 50% ГПР.

И още, чл. 15 от договора въвежда изискване за предоставяне на обезпечение, чиито условия са трудно постижими от кредитополучателя, предвид краткия срок и вида на обезпеченията, но по-същественото е, че неизпълнението на това условие влече, съгласно чл. 20 от договора, неустойка в размер на 10% от усвоената, но непогасена сума, начислявана ежемесечно. От приетата справка за движение по кредита е видно, че такава „неустойка“ действително е начислявана. Клаузите, които я уреждат, са неравноправни, тъй като санкцията надхвърля типичните ѝ обезпечителни функции и на практика с наименованието „неустойка“ се прикрива възнаграждение за кредитодателя, като целта му е била да не се включва същото в общите предвидими разходи, оттам и в ГПР. С добавянето на това скрито възнаграждение към общите разходи по заема, ГПР би бил много над ограничението по чл. 19, ал. 2 от ЗПК.

Ищецът доказва, че е придобил вземането от кредитодателя чрез цесия от 31.03.2022, но размерът му не е този, който претендира. След като договорът за потребителски заем е недействителен, на основание чл. 23 във вр. чл. 22 във вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, кредитополучателят дължи връщане на чистата стойност, от която се е възползвал, но не дължи лихви или други разходи.

От справката за движението на сумите по сметката на ответницата във връзка с отпуснатия заем е видно, че тя неколkokратно е теглила пари до лимита от 200 лева и е връщала пари. Общо усвоените суми по главницата са 400 лева, а общо погасените са 277,46 лева. Разликата между тях от 122,54 лева е дължимото от ответницата по чл. 23 от ЗПК и за тази сума следва да бъде осъдена в полза на ищеца, както и за законна лихва за забава от датата на подаване на заявлението по ч.гр.д.№ 297/23 на ТнРС – 13.06.2023 до изплащане на задължението. За всички останали компоненти на дълга следва да се постанови отхвърлителен диспозитив, поради невъзникване на задължението за тях.

Разноските на ищеца в заповедното производство са 25 лева държавна такса и 50 лева за представителство от юрисконсулт, определено на осн. чл. 26 от Наредбата за заплащане на правната помощ, а в исковото – 25 лева държавна такса и 100 лева за представителство от юрисконсулт, определено на осн. чл. 26, ал. 1 от Наредбата, или общо 200 лева. На осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК, с оглед уважената част от иска, на ищеца следва да се присъдят 52,90 лева.

Водим от гореизложеното, Тутраканският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Н. Х. А. с ЕГН *** да плати на „А.б. Б.“ ЕООД с ЕИК**

*** сумата от 122,54 лева главница по недействителен договор за потребителски кредит „Бяла карта“ № 916530 от 09.04.2021 г., сключен с „А. ф.“ ООД, ведно със законната лихва от 13.06.2023 г. до изплащане на задължението, и

ОТХВЪРЛЯ осъдителния иск за разликата над присъдената главница от 122,54 лева до претендирания размер от 200 лева, както и за неплатени такси по повод процеса на събиране на вземането 211,56 лева, договорна лихва 14,88 лева за периода 09.04.2021-31.03.2022, законна лихва за забава 36,83 лева за периода 09.04.2021-22.05.2023 г. и законна лихва върху отхвърлената част от главницата от 13.06.2023 г. до изплащане на задължението, за които суми съдът с Разпореждане № 591/24.07.2023 по ч.гр.д.№ 297/2023 на Районен съд Тутракан, влязло в сила на 01.08.2023 г., е отказал издаването на заповед за изпълнение по подадено заявление по чл. 410 от ГПК.

ОСЪЖДА Н. Х. А. с ЕГН ***** да плати на „А. б. Б.“ ЕООД с ЕИК *** сумата от 52,90 лева за разноси по гр.д.№ 468/2023 и ч.гр.д.№ 297/2023 на ТнРС.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок пред Окръжен съд Силистра.

Съдия при Районен съд – Тутракан: _____